

PAILIN

เคยทำอะไรกับใครไว้ให้ระวัง

เมื่อ...
เจ้ากรรม
นายเฮอร์...
เฮอร์

อ.อิทธิเดช

เมื่อเขายังจดจำ ด้วยแรงแห่งกรรมและจิตใต้สำนึก ที่ปลุกเร้า

เมื่อ...
เจ้ากรรม
นายเฮอร์...
โอบัน

อ.อิทธิพล

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อ.อิทธิเวช.

เมื่อ...เจ้ากรรมนายเวร...เอาคืน!..--กรุงเทพฯ : ไพลิน, 2553.

208 หน้า.

1. กรรม. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

ISBN 978-616-7042-50-3

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ

นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

ที่ปรึกษากฎหมาย

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., น.ศ.ม.

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

สมบัติ สุทธิจิตร

บรรณาธิการบริหาร

วังไพร สีสังข์

บรรณาธิการต้นฉบับ

อ.อิทธิเวช

กองบรรณาธิการ

สุวิรัตน์ เซ็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

พิสูจน์อักษร

ณตะวัน ขำเลิศ

ออกแบบปก

Moon-ดี

ศิลปกรรม

Moon-ดี

พิมพ์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-7042-50-3

9 786167 042503

ราคา 155 บาท

หากผู้อ่านพบหนังสือของสำนักพิมพ์เล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษ
สลับกัน หน้าหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดี
รับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้แก่ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือมาที่
บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ 0 2540 1919 ต่อ 1233

คำนำสำนักพิมพ์

ผลของการกระทำ ถึงแม้ว่าใครคนนั้นจะยากดีมีจน ถ้าใครทำอะไรกับใครเอาไว้ ผลสุดท้ายต้องได้รับกรรมนั้นกลับมา ไม่ว่าจะมาในรูปแบบไหน สุดท้ายต้องได้รับอย่างแน่นอน

ผลของกรรมอาจจะเป็นกรรมเก่าที่เคยทำไว้ในอดีตชาติ หรือกรรมใหม่ที่สร้างสมทบไว้ในชาติปัจจุบัน ถ้าไม่รู้จักทำบุญ หรือทำความดีลบล้าง กรรมนั้นก็จะสะสมหนักเข้าไปอีก ทำให้มีวิบากกรรมสืบต่อไปเรื่อยๆ

เมื่อใดที่เจ้ากรรมนายเวรมาเอาคืน เมื่อนั้นก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้แล้ว เพราะเราไม่อาจรู้ได้ว่า พวกเขาจะมาเอาคืนในรูปแบบไหน จะมาเมื่อไหร่ สิ่งที่ต้องทำก็คือ หมั่นทำบุญ ทำทาน อุทิศบุญกุศลส่งไปให้ ทำให้หมกมุ่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่แค้นผลบุญเหล่านั้น อาจจะไม่ลบล้างวิบากกรรมนั้นไปได้ หรือไม่ก็ไม่ได้เลย

ปราธกนาดี
บรรณาธิการ

๑๑ คำนำจากผู้เขียน ๑๑

หากท่านผู้อ่านเป็นคนช่างคิดช่างสังเกตคนแต่ละคนจะมีชีวิตที่แตกต่างกันนับตั้งแต่วันแรกเกิดมามองตาคุณโลก

บางคนเกิดในโรงพยาบาลที่ห่อหุ้มอยู่ด้วยคนหลังใหญ่ในตระกูลผู้มั่งคั่ง แวดล้อมไปด้วยบริวารคอยรับใช้เพียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง ที่พวกเราชอบเรียกเขาเหล่านั้นว่า

"คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด"

จะเดินทางไปไหนก็มีรถเก๋งราคาแพงคันงามหลายยี่ห้อจอดเรียงรายให้เลือกใช้ได้ตามใจชอบ กินดีอยู่ดี ไม่มีคำว่าลำบาก

แต่คนบางคนเกิดมามีสภาพตรงกันข้าม แตกต่างกันราวกับฟ้ากับดินคือตอนเกิดก็เกิดในกระต๊อบไม้ไผ่ฝาใบตองตึงหลังคามุงหญ้า มุงจาก ทรราหรือแม้แต่เกรียนก็ไม่มีให้นั่ง จะเดินทางไปไหนก็เดินด้วยเท้า ย่ำดิน ย่ำโคลน เหี่ยยบหนาม และก้อนหินลูกรัง

ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายใดๆ ทั้งสิ้น แย่ยิ่งกว่านั้นก็คือแต่ละวันจะหาข้าวมาใส่ปากกินก็ยังหายากแทบแหย่ เคยได้ยินไหมข้าวสารกระป๋องเดียว (กระป๋องนม) กินกันทั้งบ้าน หากhungเป็นข้าวสวยกิน

แบ่งใส่จานข้าวคงได้คนละไม่ถึงหยิบมือ นอกจากต้มใส่น้ำเยอะๆ ให้ละเป็นวุ้น เท่าที่เล่ามายังดีบางคนต้องเอนน้ำลูบท้องแทนข้าว

ทั้งหมดที่พูดมาล้วนเกิดจากกรรมเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต ให้เป็นไปตามวาระของกรรมดีคือกุศลกรรมและกรรมไม่ดีคืออกุศลกรรมตั้งแต่อดีตชาติตามมาชาติใช้

คนไปเกิดในที่ดีแสดงว่า เขาได้สร้างกุศลผลบุญไว้ด้วยทำบุญให้ทานไว้มากมาย พอเกิดมาชาติใหม่อำนาจแห่งกุศลก็หนุนนำให้สบายไปทุกอย่าง

เรียกว่าอยู่ที่กินก็เป็นสวรรค์อีกแดนหนึ่งของคน

คนที่เกิดในกระหม่อมดังที่กล่าวไว้ข้างต้นแสดงถึงในอดีตชาติได้ก่อกรรมทำเข็ญทั้งกับคนและสัตว์ไว้มาก ไม่เคยทำบุญสร้างกุศลใดๆ พวกเขาเหล่านี้พอมาเกิดใหม่อำนาจแห่งกรรมไม่ดีนั้นก็แสดงผลให้เห็นทันที

จน ตั้งแต่ เกิด

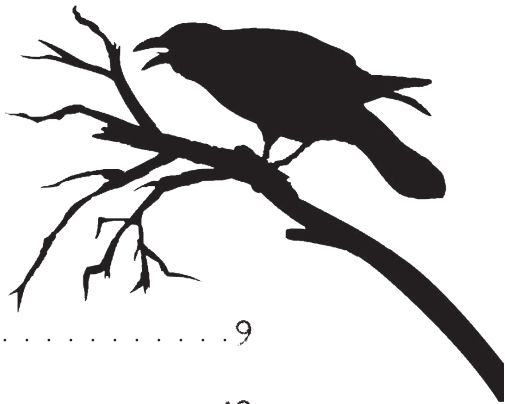
คนสมัยนี้บางคนคิดว่าเรื่องบุญเรื่องกรรมเป็นเรื่องเหลวไหลลมมายไร้สาระไปโน่น ไม่เชื่อว่าเวรกรรมนั้นมีจริงทั้งในชาตินี้และชาติหน้า เขาเชื่อว่าเมื่อตายไปแล้วก็ดับสูญสิ้นสุดเพียงแค่นั้น การเข้าใจเช่นนี้ยังเป็นการเข้าใจที่คลาดเคลื่อนอย่างมาก

จึงใช้ชีวิตอย่างประมาท ไม่คำนึงถึงบาปกรรมที่จะตามมา ยิ่งสมัยนี้เวรกรรมมันติดจรวดส่งผลทันตาเห็น ไม่ชักช้ารอไปถึงชาติหน้าหรือชาติไหน

ทำชาตินี้ได้รับผลในชาตินี้ ตายเป็นผีต้องไปใช้หนี้กรรมชั่วในนรกอีกต่อหนึ่ง...น่ากลัวไหม...?

อ.อิทธิเวท

สารบัญ

พญานาคผู้ก่อกรรม	9
กรรมของคนนับถือผี	19
ชีวิตของคนโลก	33
งูเจ้ากรรม	49
ปิตุมาต	63
หลวงปู่ชอบใช้หนี้กรรม	75
เล่นขลุ่ยชายตายเป็นเปรต	89
ข้าไม่ผิด..?	103
คบเพื่อนไม่ดี	115
โจรใจบาป	137
เปรตเลี้ยงควาย	161
ไฟนรกเผาคนบาป	173
นี่แหละกรรมเวร	187
อินังคำ ผู้กตัญญู	201

พญานาค ผู้ก่อกรรม

เมื่อพูดถึงพญานาค ท่านทั้งหลายที่ไม่เชื่อก็ต้องนิทาผมผู้นำเรื่องนี้
มาเขียนเผยแพร่แน่นอนแต่หากท่านที่เชื่อว่าพญานาคนั้นมีจริง

ก็ต้องอยากรู้และต้องอ่านจนจบเรื่อง
พญานาคไปก่อกรรมทำเวรอะไรกับใครหรือ
ไปก่อกรรมเวรอะไรแบบไหน..?

ล้วนแต่อยากรู้ ผมผู้เขียนยกเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเล่าให้ฟังนั้นผมไม่ได้
เจอมานหรือฟังมากับหูของผมหรอกนะ ผมเพียงแต่ไปอ่านเจอเข้าจึงนำมา
เล่าต่อ ส่วนตัวผมแล้วเชื่อว่าพญานาคนั้นมีอยู่ในโลกนี้จริง ตามคัมภีร์แห่ง
พุทธศาสนา

พวกเขาอาศัยอยู่ใต้บาดาล (ใต้พื้นดินและผิวน้ำ) พวกพญานาคสามารถแปลงตนได้ จะให้เห็นเป็นกายหยาบก็ได้ จะให้เป็นอะไรได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะแปลงร่างให้เป็นคนเขานิยมเรียกกันว่ามานพน้อย เป็นกระรอก กระแตสารพัด หรือจะไม่ให้ใครเห็นตัวก็ได้เพราะพวกเขามีกายทิพย์

แทนที่พญานาคจะมีชั้นมีระดับทัดเทียมกับมนุษย์ก็หาไม่ เพราะพวกเขายังได้ชื่อว่าสัตว์เดรัจฉานอยู่นั่นเอง แม้จะมีฤทธิ์อิทธิฤทธิ์เหนือมนุษย์ก็ตาม

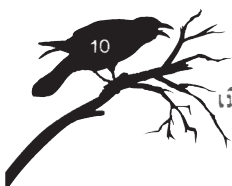
และที่ผมนำมาบันทึกลงใน "กงกรรม" นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่หลงตามหาบัว ญาณสัมปันโนท่านได้บันทึกเรื่องราวการท่องเที่ยววุดงคกรรมฐานของหลวงปู่ชობ ฐานสโม แห่งวัดป่าสัมมานุสรณ์ อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

เนื่องจากหลวงปู่ชობท่านมักจะเจออะไรที่ไม่ค่อยจะเหมือนใครมาเล่าให้พระอุปัฏฐากบันทึกไว้ในบางครั้ง หลวงตามหาบัวตอนนั้นท่านยังเป็นพระหนุ่มที่ชอบเขียนเรื่องแปลกๆ และประวัติของพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง

เนื่องจากท่านเขียนหนังสือน่าอ่านน่าติดตามเนื้อหาสาระดีเขียนสำนวนสนุกๆ ทำให้ผู้อ่านไม่เบื่อแค่ขึ้นต้นก็อยากจะอ่านบรรทัดต่อไปอะไรทำนองนั้น

พร้อมกันนี้ผู้เขียนได้นำมาบันทึกใหม่ จึงขออนุญาตใช้สำนวนของผู้เขียนซึ่งเป็นคนรุ่นหลัง เพื่อให้คนรุ่นใหม่อ่านและเข้าใจง่าย

หลวงตามหาบัวมักจะใช้คำว่าพระอาจารย์องค์นี้ ท่านไม่ระบุชื่อแต่เป็นที่เข้าใจในหมู่พระนักปฏิบัติ ถ้าเป็นคุณผู้อ่านเป็นผมหากไม่บอกชื่อก็จะรู้ได้อย่างไร ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องเปิดเผยชื่อผู้ที่เล่าก่อนเพื่อจะมีน้ำหนักในความเชื่อมากขึ้น

พระอาจารย์องค์ที่หลวงตามหาบัวกล่าวถึงนั้นที่จริงก็คือหลวงปู่ชอบ
ฐานสมณนั่นเอง ท่านมักจะพบเห็นพวกกายทิพย์ที่สลายตาของมนุษย์ธรรมดา
มองไม่เห็น เช่น เปรด ผี เทวบุตร เทวธิดา พญานาค หลวงปู่ชอบท่าน
จะเล่าเรื่องแบบนี้เมื่อท่านได้มีโอกาสสนทนารวมกันกับหลวงปู่มั่น
ภูริทัตโต เพราะหลวงปู่มั่นกับหลวงปู่ชอบจะได้พบสิ่งเหล่านี้เหมือนๆ กัน
เวลาคุยจึงสนุกสำหรับผู้ที่นั่งฟังท่านทั้งสองสนทนากัน

**เวลาที่ท่านทั้งสองคุยเรื่องกายทิพย์คือ
พวกเทวดามาฟังธรรมและถามปัญหาที่น่าสนใจ
มากเพราะต่างคนต่างก็รู้ คุยไม่ซ้ำคอกันเลย
เหมือนกับคนที่เรียนวิชามาแขนงเดียวกัน**

หลวงปู่ชอบท่านมีความชำนาญเรื่องวิชากายทิพย์พอสมควร อย่าง
เรื่องพญานาคท่านจะเล่ารายละเอียดน่าฟัง ท่านว่าพวกพญานาคมีฤทธิ์
สามารถนิรมิตกายให้เป็นอะไรต่างๆ ได้ แล้วแต่จะคิดนิรมิตขึ้นมาเวลาที่
พวกเขามาเยี่ยม ท่านให้พวกเขานิรมิตให้ท่านชมเป็นขวัญตาที่เคยมี

พวกพญานาคได้กราบนมัสการหลวงปู่ชอบว่า การนิรมิตกายของ
พวกพญานาคนั้นไม่ได้ลำบากยากเย็นอะไรเลยจะนิรมิตให้เป็นอะไรได้ตาม
ต้องการ จากนั้นก็นิรมิตกายให้ชมต่อหน้า พญานาคบอกกับท่านว่าให้คอย
ดูเวลาที่เขานิรมิตกาย แล้วเขาก็หายตัวไปจากที่นั่นครู่หนึ่งแล้วออกมาเป็น
ตาปะขาวเดินมาแต่ไกลเข้ามาหาท่านบ้าง

แล้วก็หายไปอีก ไม่นานก็กลายร่างเป็นนายพรานเดินถืออาวุธปืน
เดินมาแต่ไกลเข้ามาหาท่านบ้าง แล้วหายไปอีกครั้งกลายร่างเป็นช้างใหญ่
เดินเข้ามาหาหลวงปู่อย่างสง่างามบ้างอะไรอย่างนี้เป็นต้น

หรือจะให้เป็นมานพน้อยก็ได้ไม่ยากสามารถนิรมิตได้อย่างรวดเร็วทันใจ..นี่คือเรื่องราวของพญานาคจะแตกต่างกับชีวิตความเป็นอยู่ของคน

พญานาคจะมีความรู้สึกคล้ายกับคนคือมีกิเลส มีทิฐิ และมีเมตตากรณาอยู่ในศีลธรรม เป็นต้น พุทก็พูดเถอะผมเคยได้อ่านประวัติของหลวงปู่ชอบในการเที่ยวรุดงคกรรมฐานท่องไปในสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าที่นั่นจะเป็นป่า ที่นั่นจะเป็นภูเขาและเถื่อนถ้ำที่เต็มไปด้วยอันตราย

สิ่งมหัศจรรย์ที่ท่านได้เจอมากที่สุดก็คือพญานาค ท่านมีความผูกพันกับพญานาคมาโดยตลอด แม้แต่เรื่องราวที่หลวงตามหาบัวท่านได้บันทึกไว้นี้ก็เช่นกัน เมื่อคราวที่หลวงปู่ชอบได้ท่องเที่ยวรุดงค์ไปกับหลวงปู่มั่นที่บ้านป่าเมียงแม่สายในเขตอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อรุดงคกรรมฐานไปถึงบึงใหญ่แห่งหนึ่งน้ำใสสะอาดน่าอาบน่าใช้ยิ่งนัก หลวงปู่มั่นได้บอกให้บรรดาลูกศิษย์แยกย้ายกันไปปักกลดตามอัธยาศัยสำหรับหลวงปู่ชอบนั้น ท่านได้เลือกเอาสถานที่ใต้ต้นไม้ใหญ่สักแต่แผ่กิ่งก้านสาขาออกมาดกหนาดี เมื่อท่านจัดแจงเรื่องสถานที่พร้อมกับจัดทางมุ่งกลดวางอัฐบริวารเข้าที่เรียบร้อยแล้ว

จากนั้นท่านก็รีบไปจัดแจงเรื่องกลดและอัฐบริวารของหลวงปู่มั่นว่าจัดได้เป็นหมู่คณะถูกต้องแล้วหรือยัง (หลวงปู่มั่นท่านชอบความเป็นระเบียบเพื่อการหิยบชวยได้ง่าย) พอเข้าไปถึงหลวงปู่มั่นท่านได้บอกกับหลวงปู่ชอบว่า

"ท่านชอบท่านจงรีบไปบอกหมู่คณะของพวกเราทางองค์และทุกคนอย่าลงไปอาบน้ำหรือสรงน้ำทางค่านทิศเหนือของบึงนี้เป็นอันขาดหากยังไม่ได้รับการอนุญาต ถ้าจะบริโภคน้ำในบึงแห่งนี้ให้ไปใช้น้ำในทางทิศใต้ของบึง ทางค่านทิศเหนือที่พวกเราปักกลดอยู่ที่นี่มันมีพิษ

ถ้าใครไปอาบหรือนำมาต้มดื่มก็จะเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาได้ ในน้ำมี "พังพาน" (พญานาค) มันมาพันพิษเอาไว้ ให้ไปบอกทุกคนกันว่าอย่าได้ประมาทให้พากันอยู่เจียนๆ แต่เมตตาให้กับผู้เป็นเจ้าของครอบครองบึงนี้ให้มากๆ"

เมื่อหลวงปู่มั่นผู้เป็นพระอาจารย์ได้สั่งเช่นนี้แล้ว หลวงปู่ชอบก็เกิดสงสัยจึงได้กราบนมัสการเรียนถามหลวงปู่มั่นเพื่อความกระจ่างอีกครั้งว่า

"ขอประทานโทษขอโอกาสพ่อแม่ครูบาอาจารย์ผู้ใดมาแต่พังพานอยู่ในบึงนี้ เขามาทำแบบนี้เพื่อต้องการอะไรขอรับกระผม"

หลวงปู่มั่นได้ตอบคำถามของหลวงปู่ชอบว่า

"พญานาคอยู่ในบึงนี้เป็นพญานาคมีจิตวิเศษเขาไม่ต้องการให้พวกเรามาฝึกปิกกลลอยู่ที่นี้ ด้วยเกรงว่าพวกเราจะมาข่มเหงรังแกแย่งสถานที่นี้ไปจากพวกเขา เขาก็เลยมาแต่พังพานพันพิษเอาไว้ พวกเขาคิดว่าถ้าพวกเราไม่รู้เฉลียวไปกินไปใช้น้ำนี้เข้า พวกเราก็จะเจ็บไข้ได้ป่วยกัน พอเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วพวกเราที่มาฝึกกลลคอยู่ที่นี่ก็จะอยู่ไม่ได้หนีไปเอง"

ดังนั้นเมื่อหลวงปู่มั่นได้อธิบายขยายความจนเป็นที่เข้าใจแล้วหลวงปู่ชอบจึงรีบไปกระจายข่าว ให้บรรดาหมู่คณะที่ติดตามมาปฏิบัติธรรมรับทราบโดยทั่วกัน เวลาสงฆ์นั้นก็ไปสรงทางทิศใต้ของบึงโดยพร้อมกันหลายองค์ เพราะถ้าเกิดมีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นอะไรขึ้นมา ก็จะช่วยกันแก้ไขได้ทัน

การได้รู้ฤทธิ์และเรื่องราวของพญานาคจากหูตัวเองครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่กล้าพนพิษใสน้ำให้พระสงฆ์เจ็บไข้ครั้งแรก

พญานาคผู้ยิ่งใหญ่แห่งบึง หลังจากได้พนพิษใสน้ำแล้วก็เฝ้ามองดูหลวงปู่มั่นและคณะอย่างเจี๊ยบๆ ด้วยความไม่พอใจที่เข้ามารบกวนอาณาจักรของมัน

ส่วนหลวงปู่ชอบเอง เมื่อรู้ว่าพญานาคผู้มีใจคับแคบได้พนพิษใสน้ำจากหลวงปู่มั่นแล้ว ท่านได้เข้ากลดเจริญสมาธิกำหนดจิตเฝ้าดูอาการของพญานาคตนนี้ไม่ลดละเช่นกันว่าจะทำอะไรต่อไป

พญานาคตนนี้จะมีโทษและความแค้นเคืองอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่กล้าที่จะมาเข้าใกล้ หรือทำอันตรายพระโดยตรงได้ ทำได้เพียงแต่การพนพิษในบึงเท่านั้น

ในวันแรกหลวงปู่มั่นท่านทำเป็นไม่สนใจ ทำคล้ายกับว่าไม่รู้เรื่องพญานาคมาพนพิษใสน้ำในบึงเพื่อพระสงฆ์องค์เณรที่ติดตามหลวงปู่มั่นได้นำมาบริโภคแล้วจะเกิดเจ็บป่วย

พญานาคเองก็คิดว่าหลวงปู่มั่นไม่รู้ถึงการกระทำของตน แท้จริงแล้วท่านทราบเรื่องทุกอย่างมาโดยตลอดว่าพญานาคกำลังคิดหรือกำลังทำอะไรอยู่

บรรดาพระสงฆ์ที่ติดตามหลวงปู่มั่นหลังจากได้สร่งน้ำเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็นั่งสวดมนต์บท “ขันธปิตตัง” หรือที่เรียกกันว่าบท “วิรูปักเข” ซึ่งเป็นบทเจริญเมตตาเพื่อเป็นมิตรกับพญานาครวมทั้งบรรดาอสรพิษทั้งหลาย

การร่วมกันสวดเมตตาธรรมของคณะหลวงปู่มั่นและหลวงปู่มั่นเอง ทำให้กระแสน้ำแห่งเมตตา แผ่ไปถึงพญานาคผู้ยิ่งใหญ่จอมทมิฬแห่งบึงเกิดความรู้สึกลึกซึ้งในกระแสแห่งเมตตาธรรมอันเป็นกระแสของความชุ่มเย็นที่ตนเองไม่เคยได้รับสัมผัสรู้มาก่อน

กระแสน้ำแห่งความเมตตาซึมซับเข้าไปถึงจิตวิญญาณของ
พญานาค ทำให้จิตใจที่แข็งกระด้างเริ่มอ่อนผ่อนทวิฐิมนะที่ตนมีอยู่ลง แต่ก็
ยังคงไฉไลยาไม่ยอมรับการมาของคณะหลวงปู่มันเสียเลยทีเดียว ยังคงคอย
จ้องจับผิดตามสันดานเก่าแห่งตน

ในวันต่อมาหลวงปู่มันท่านได้พิจารณาดีแล้ว จึงเห็นสมควรที่จะได้
อบรมสั่งสอนพญานาคจอมทวิฐิมนะนี้ให้รู้สึกสำนึกได้บ้าง หลวงปู่มันจึงได้
กำหนดจิตให้พญานาคเผยตัวออกมา ไม่ต้องมาทำเป็นหลบๆ ซ่อนๆ อยู่
อย่างนี้

ฝ่ายพญานาคผู้ครอบครองอาณาจักรบึงกลางป่าใหญ่สะดุ้งสุดตัว
เพราะคิดไม่ถึงว่าหลวงปู่มันรู้ ว่าตนแอบซ่อนตัวคอยดูอยู่ขนาดตนเองเป็น
กายทิพย์ ทำไมท่านจึงทราบได้ เพราะที่ผ่านมา ยังไม่มีมนุษย์คนใดได้รู้เห็น
เรื่องของตนมาก่อน

เมื่อเจอเข้าอย่างนี้ก็เกิดอาการกลัวในฤทธิ์อำนาจของหลวงปู่มันเป็น
อย่างมาก ในที่สุดก็ยอมปรากฏตนออกมาเป็นกายหยาบ หลวงปู่มันจึงได้
ถามว่า เจ้าไข่มุขที่พนพิษแผ่พังพานใส่น้ำในบึงนี้

พญานาคก็ไม่ว่าจะเลียงคำถามหลวงปู่ได้อย่างไรจึงยอมรับว่าตนเอง
เป็นคนพนพิษลงในน้ำ หลวงปู่มันจึงได้ถามต่อไปอีกว่า

"เพราะเหตุใดหรือ เจ้าจึงทำเช่นนั้น"

"เพราะท่านและคณะได้มาบกรุกที่ข้าปกครองบวรารอยู่ ด้วย
เกรงว่าพวกท่านจะมาใช้อำนาจข่มเหงรังแกเพื่อแย่งเอาสถานที่
อันเป็นที่อยู่อาศัยของพวกตนไป ข้าจึงจำต้องพนพิษใส่น้ำในบึงนี้ไว้
เพื่อเป็นการขับไล่พวกท่านออกไปจากพื้นที่โดยเร็ว"

พญานาคตนนี้ยังเต็มไปด้วยกิเลสท่านจึงได้เทศน์อบรมว่า

"ท่านไม่รู้คอกหรือว่าสิ่งที่ท่านได้กระทำลงไปนั้น มันมิได้เกิดเป็นประโยชน์อันใดเลย มันกลับกลายเป็นการเบียดเบียนผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนทั้งกายและใจนั้น มันเป็นการสร้างบาปสร้างกรรมที่ไม่ดีให้กับตนเองเปล่าๆ การทำเช่นนี้ตนเองก็ไม่ได้ความดีความงามอะไร หน้าที่ยังทำให้ตนเองตกต่ำลงไปเรื่อยๆ เพราะผลของการกระทำที่ไม่ดีไม่งามของตน ยิ่งมาทำกับพระสงฆ์องค์เจ้าผู้บริสุทธิ์ ท่านรู้ไหมว่ามันเป็นบาปเป็นกรรมขนาดไหนตายไปก็ตกนรกหมกไหมมิได้ยุคใดเกิดกับเขาได้ง่ายๆ"

พญานาคผู้เห็นแก่ตัวนั่งฟังด้วยความสงบ หลวงปู่สังเกตดูอาการแล้วอบรมต่อไป

"พระสงฆ์องค์เฒ่าที่เข้ามาเจริญภาวนาในที่แห่งนี้ ท่านไม่มีจิตใฝ่มุ่งร้ายหรือคิดไม่ดีไม่งามกับท่านเลย ทกๆ ท่านที่เข้ามา ณ บริเวณแห่งนี้ก็เพื่อมาปฏิบัติธรรมเพื่อจะให้พ้นทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีพระสงฆ์สามเณรองค์ใด แม้กระทั่งตัวของอาตมาเองที่คิดจะพากันมาเบียดเบียนให้ท่านมีความลำบากใจแล้วให้เจ้าหนีไปจากที่นี่ พวกเรา พากันมาปฏิบัติธรรมกัน และมาเพื่อจะส่งเคราะห์สัตว์โลก ซึ่งมีเจ้าอยู่ด้วยผู้หนึ่งที่พวกเราพากันมาโปรด นับว่าเป็นบุญวาสนาของเจ้าแล้ว พระภิกษุสมณะมีความเมตตาได้มาโปรดถึงสถานที่ที่เจ้าอาศัยอยู่"

เมื่อ...เจ้ากรรมนายเวร...เอาคืน!

"มันเป็นโอกาสทองของเจ้าแล้วมิใช่หรือที่จะรับเอาความเป็นสิริมงคลให้แก่ตน เจ้ากลับจะมาทำลายโอกาสของตนเสียนี้ เจ้าไม่ละอายแก่บาปที่ตนเองได้กระทำลงไปคอกหรือท่านพญานาค... ขอให้เจ้าจงได้ไตร่ตรองพิจารณาให้ถี่ถ้วนสติปัญญาแล้วเจ้าจะรับทราบด้วยตนเองว่าดีหรือไม่ ท่านอย่าเอาสติปัญญาแห่งโหตะกิเลสมาเป็นเครื่องชี้นำแนวทางให้ตนเองนั้นตกต่ำไปมากกว่านี้อีก"

พญานาคได้สดับรับฟังหลวงปู่เทศน์อบรมด้วยความตั้งใจ ทุกถ้อยคำของหลวงปู่ที่เทศน์นั้นล้วนเป็นความจริง จึงเกิดความรู้สึกสำนึก ละอายต่อการกระทำของตนเอง จึงได้กล่าวขอขมาโทษจากหลวงปู่ด้วยความเกรงกลัวต่อบาปกรรม พร้อมกับรับปากจะไปกู้เอาพิษที่ตนพ่นใส่น้ำออกให้หมด

จากนั้นก็ขอพวารถนรับใช้หลวงปู่ในขณะที่ท่านและคณะพักอยู่เพื่อทำการปฏิบัติธรรมในสถานที่แห่งนั้น หลวงปู่จึงให้พญานาคน้อยรับเอาพระไตรสรณคมน์คือพระพุทธ พระธรรม พระอริยเจ้าพร้อมกับให้ปฏิญาณตนเป็นพุทธสืบไป

เรื่องนี้หลวงปู่ชอบท่านได้กล่าวว่า หลวงปู่เป็นผู้ปราบทมิฬและจิตใจอันโสมมของพญานาคตนนั้นมาฟอกให้ขาวสะอาด เนื่องจากว่าในอดีตชาติหลวงปู่มีวาสนาในทางธรรมที่เคยสงเคราะห์พญานาคตนนี้มาก่อน ท่านจึงปราบพยศพญานาคลงได้อย่างราบคาบก่อนที่มันจะสร้างกรรมไปมากกว่านี้

